

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Affirmatiua sententia vera, & omnibus iam scholis communis stabilitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

riis à nostris conelamari, & ut ipse ait, *Tubicinari*, atque hostes ad nos transire, manulque dedisse clatis vocibus asserere: sed certe nostri præ modestia sua nihil horum præstiterunt; sed solum quod recta disputandi methodus exposcit, difficultates, quæ in controuersia hac de scientia media esse poterant, ut consilio vitaretur, eorum quamque proponentes, antiquam illam Dominicanorum Patrum cum nostris controuersiam, an contingentium conditionatorum scientia in Deo admittenda sit? & ipsorum negatiuam sententiam fideliter, ut vidimus, retulerunt. Non desuere tamen ex aliis qui hanc nostrorum de hac in re aduersariis non inani folioerunt: sicut fauili acclamationibus victoriam celebrauerunt: R. P. Fr. Petrus à S. Ioseph, è sacro S. Bernardi Ordine in defensione S. Thomæ à phytica prædeterminatione d. 2. sect. 10. n. r. sub fin. ita scripsit: *Quod Thomista mentem doctoris in hac re nunquam effecuti sint, vel ex eo constat, quod illi admodum varij sint in questione de scientia conditionalium, quam veriamus. Nam initio cum primum agitari cepit controuersia de auxiliis diuinis gratia aliqui omnino negabant Deo scientiam futurorum sub conditione; sed postmodum consensu manifestis scripturae testimoniis, talem scientiam admittunt.* Gabriel Penotus Canonici regularis S. Augustini in propugnaculo humane libertatis lib. 3. c. 26. n. 2. ait: *Thomista initio responderunt, futura conditi nata à Deo coniecturaliter solum cognosci; sed postea assidua concertatione certiores facti affirmarunt, Deum illa certo, & infallibiliter cognoscere.*

CERTAMEN III.

Affirmatiua sententia vera, & omnibus iam scholis communis stabilitur.

1. **C**erta adeo, & aperta veritas est, Deum non solum causas, seu conditiones, sub quibus contingens conditionatum esset, si ponerentur, probabiliusque illius apponendi fundamenta, quæ in eis sunt perfectissime cognoscere: sed ipsa etiam contingentia sub eis conditionibus apponenda esse, si conditiones apponerentur: ac proinde scientiam Dei ad eiusmodi contingentia conditionate futura secundum se, propriamque sui veritatem spectata terminari, ut non solum easlere Dominicanæ, & Scoticæ scholæ, earumque affectis omnibus cum nostra, eiusque affectis; sed Academicis, & Theologis omnibus conueniret: ideoque auctores pro illa singularem non refero; sed vno verbo iam omnes: videatur Herize d. 7. de scientia, c. 1. n. 7. quinimo Ioannes à S. Thom. cit. a. 1. & 2. nauum difforem suæ scholæ antiquioribus proceribus à nostris imponi clamat, qui illos pro negatiua sententia fideliter referebant. Solus Anonymus de ordine apud Annatum nostrum d. 3. defensionis scientiæ mediæ contra ipsum c. 1. sub initium argumento 1. in antiqua iam negante sententia videtur perflittere; sed tam sunt, & illud & reliqua occultis huius doctoris de ordine argumenta deordinata, & seiphs subruentia, ut aperta, ac non velata facie, & in occulto etiam à rardo, & hebre homine proponi minime potuerint. Caterum, etsi affirmatiua sententia adeo vera, certa, constanque iam omnibus sit, ac negatiua adeo infra mortuos amandata: quia tamen singularia, & sinistra hominum ingenia fedas, & emortuas opiniones ad æcotum suorum discursuum tenebras fasciant infaustam habere potestatem: opera pretium nobis visum est, sententiam affirmantem sine suorum fundamentorum, & rationum luce non relinquere; ne posthac emortuæ negatiuæ manes & latuæ vel appareant, vel ubi primum apparuerint, displiceant.

2. Et in primis affirmantem sententiam adeo certam, fideique consonam reputant, ut ex aduersariis plures, ut oppositam negatiuam censuris grauibz infectentur. Franciscus Zumel supra a. 13. d. 8. concl. 1. ait: *Non est tutum negare infallibilem, & certam cognitionem futurorum in Deo, de nostrisque assertionem subiungit: Hac assertio est*

D. Augustini lib. de bono perfo. c. 10. & tom. 3. d. 5. post concl. primam: *Non solum non esse tutum id negare, sed neque nullo pacto ferendum.* Cuius cit. controu. 7. a. 4. nostræ tandem subscrit, utpote scriptura, & Patribus magis consona, & necessaria pene difficultatibus theologicis soluenda: *ruendisque fidei veritatibus*, inquit, Stapletonius in id Matt. 11. n. 21. de conditionata Tyriorum, ac Sydoniorum præ Bethsaidis, & Corozainitis agens: ac de scientia coniecturali, seu probabilis eorum ex dispositione causarum, & conditionum ab ipse verbi Dei corruptela intelligi non posse. Alexander Pelantius t. p. q. 14. d. 5. contrariam sententiam merito à nostro Molina ait, vocatam periculosa in fide. Illustissimus Ferdinandus Mascareñas de auxiliis diu. grat. par. 3. & 4. d. 2. Hæc scientia (scilicet media) ab his tantum repudiari potest, qui nec diuinas litteras apte interpretantur, nec doctrinam Patrum perspicam habent, nec satis considerant diuina prouidentia, prædestinationis, & gubernationis ord. nem. Quo autem iure hæc ita scripserint, & relati proxime Doctores, alique plures innominati ab Herize tract. 1. d. 7. c. 3. n. 14. sine, negatiuam sententiam tutam in fide non esse, sed prorsus periculosa dixerint, is solum ignoret, qui aperta pro scientia Dei erga contingentia sub conditione futura testimonia iam à nobis subiungenda, non solum non intellexerit, sed ne legere quidem: ut mirum sit prius illos Thomistas recitatos illis respondere, ac detorqueere sensum fuisse conatos.

3. Nullus ferè est Scripturæ Sacre liber, in quo scientia hæc Dei futurorum conditionate contingentium non exprimitur. Gen. 11. de Nembrot, & sociis turrim, quæ cælum peringeret molientibus ait Deus: *Ceperunt hoc facere, nec desissent à cogitationibus suis, donec eas opere compleant.* non quidem absolute neque enim absolute eas compleuerunt, sed sub conditione, ut à Deo impedirentur linguarum diuisione, vel aliter Exod. 34. prohibentur Iudæi à Domino per Moysen alienigenas uxores ducere: *Ne postquam fuerint fornicata, fornicari faciant & filios suos in Deos suos.* Cumque ita Salomoni iam grandæuo ob uxores gentiles, Moabitæ, Amonitæ, Idumææ, Sydoniæ, Hebrææ, & Pharaonis filiam accideret, notatur 3. Reg. 11. num. 13. hanc prophetiam in Salomone fuisse impletam, sic ab Spiritu sancto sensus recitatur: *Non ingrediemini ad eas, neque de illis ingrediemini ad vestras: certissime enim auertens corda vestra, ut sequamini Deos earum.* ubi illud certissime hic ab Spiritu sancto, quæ scilicet illius prophetiæ interpret, additum ostendit, ut doctè obferuat nolter Ruiz in altis similibus conditionum, etiam conditionatorum, diuinis prædictionibus esse subintelligendum: quo scientia eorum coniecturalis ex omnibus scripturæ locis, quæ de eorum diuina prædictione, & scientia proinde (neque enim Deus quæ nescit reuelare, & dicere à sano quopiam dici potest) conditionatorum contingentium à Deo efficaciter propulsatur. Tercio extrax hæc veritas 4. Reg. c. 2. ubi petenti Elifao Magiltri Elize spiritum duplicem, hic respondit: *si videris me, quando tollar à te, erit tibi quod petisti: si autem non videris, non erit.*

4. Eodem lib. Reg. c. 13. num. 18. Elifaus Regi Ioas sistenti in tertia terræ percussione itatus ait: *Si percussisses quinquies, aut sexies, sine sepius, percussisses Syriam usque ad consumationem: nunc autem tribus vicibus percussit eam.* Vbi plura futura conditionata prædicuntur, sicuti in duobus immediatis testimoniis, licet conditio disparata de se sit, tamen extrinsecus conducentium ad conditionatum habet, vel necessariam, si Dei promissio, vel decretum actuale sit, vel liberam saltem respectu Dei, si solum ponatur sub conditione decretum ex quo ad conditionata libera respectu creaturarum valet consequentia. Quinto: Hieremias 38. dubium Sedechiam de euentu sic alloquitur: *Si profectus exieris ad Principes Regis Babilonis, viuet anima tua, & ciuitas hæc non succendet igne: & saluum eris tu, & domus tua: si autem non exieris, tradetur ciuitas hæc in manus Chaldaeorum, & succendent eam igne: & tu non es fugies de manu eorum.* Cumque de transfugis Iudæis ad Chaldaeos, ne ab eis traderetur, & illuderetur, si exiret, sollicitus adhuc esset Sedechias, respondit iterum Hieremias: *Non te iradent.* Sextum testimonium delinmur ex 3. Ezechielis, ubi Dominus illum ad domum Iudæ mittit, is ait: *Non ad populum*

lum profundi sermone, aut ignota lingua tu mitteris, et si ad illud mitteris, ipsi audient te, ad quæ M. Gregor. hom. 10. in Ezechiel. col. 3. *Aperit declaraturus quædamque prædicatorum voces essent sine tarditate sequuntur.* His similia passim in scriptura occurrunt, quæ videri apud nostros possunt præsertim apud nostrum Ruiz.

5. Venio ad celebriora. Septimum testimonium sit ex 1. Reg. 23. nu. 10. ubi David Dominum consuluit, eiusque oraculum accepit his verbis: *Audiuit famam servus tuus, quod disponat Saul venire in Ceila, ut evertat orbem propter me? si tradent me viri Ceila in manus eius? et si descendet Saul, sicut audivit servus tuus; indi- ca servus tuus: & ait Dominus: descendet. Dixitque David: si tradent me viri Ceila, & viros, qui sunt mecum in manus Sauli? & ait Dominus: tradent.* Quorum neutrum absolute evenit, sicuti, nec plerumque ex dictis in testimonio superioribus; ac proinde solum fuit descensus Saulis, & Davidis traditio, Ceilitis conditionate futura, si Ceila David maneret. Respondent 1. aduersarii, nec David consuluisse Dominum, neque hunc respondisse de Saulis descensu, & traditione David à Ceilitis; sed de animo Saulis ad descendendum, & Ceilitarum ad tradendum David cum suis. Sic enim paraphrasis Chaldaica legit: *Non cogit descendere, sicut audivit servus tuus? Cui Dominus: Cogit descendere.* Verum, licet Chaldaicus paraphrasis in aliis libris à Pentateuico Rabbinorum regis, & fabulis vitiatum non esset, ut notauit D. Franciscus Ximenes de Cisterciis Praef. in Bibl. Complutens. & noster Ruiz, Vulgatae, & S. Hieronymi, quæ eruditissimorum Hebraeorum, qui ei adferunt, versione credere debet; in veritate enim, & David de descensu, & traditione consuluit Deum, qui ei descendere: tradent: respondit; non autem de eorum animo, & cogitatu. Secundo: id animo concepit Saul, satis ex fama didicerat David, ac si descendere, tradendum esse à Ceilitis, vi urbem suam, seque ipsos ab excidio, & cæuisione liberarent, nemo, etiam bards, nedum sapientissimus David, discursu non assequeretur: idque satis erat cordato cuius, ut inde abscederet, ac se, suosque in tuto poneret: ergo Deum consuluit de euentu ipso descensus, & traditionis, si sibi maneret, ne probabilis solum euentus coniecerat ex animo cum Saulis, cum Ceilitarum sibi satis perspecto ab urbe sibi commoda discederet, non habito euentus ipsius certissimo oraculo diuino.

6. Inde enim præclusa manet euasio aduersariorum altera: Deum scilicet, prædixisse euentus illos conditionatos non certo absolute, sed moraliter, quatenus ex præfati rerum peritasti colligi poterat. Nam eo etiam modo notum erat Davidi euentus illi conditionati: ac proinde oratione Deum consulere, ni certius oraculum speraret, nec quid, non æque Davidi ex se notum, Deus respondisset etiam. Præterquam quod Thomista nemo ea solutione, quæ in sua principia impingit, vii potest: cum enim in coniecturali, cum scientia, tum obiecto connexionem insalubrem inter antecedens, & consequens semper Thomista requirant, requiruntque, eaque ex illa rerum peritasti inter antecedens, & consequens non derur, nec moralis certitudini, nec probabilis coniecturæ diuinæ (certi hæc metaphysicæ etiam diuinæ cognitionis infallibilitatem non dedeceret) de euentibus conditionatis locus relinquatur. Nec maioribus expensis ablegatur certia, eaque affinis solutio, quæ huic postrema impugnationi ad hominem videtur occurrere: quod consiliatio hæc, & Dei responso, non de euentibus ipsis, sed de probabilitate eorum certa physice, & metaphysice ex illa peritasti rerum fuerit. Primo enim retellitur ex dictis num. 5. ubi ostendimus de euentibus ipsis consultum esse Deum, reddiditque ab eo oraculum. Secundo ex proxime dictis: quia ea probabilitas nota erat Davidi, quin Deum consulere. Tercio: quia æque fere certitudinis diabolicum, & Angelicum oraculum forent, ac diuina: cum Angeli, & demones, & probabilitatem euentus ex dispositione eorum, quidque probabilis inde euenturum sit, acutissime certant. Hoc autem adco absurdum visum est & Thomæ in 1. d. 40. quæst. 7. vi inde probet, Deum habere scientiam infallibilem futurorum absolutorum; Quæro: quia non teneremur ea conditionate reuelata

Christoph. de Ortega, De Pre Vno, Tomus I,

credere magis, quam opinionem à Deo reuelatam esse probabilem, quod absurdum peruersissime solum, & infamissime admitti posse, dicit Augustinus proxime citandus. Quinto quia inde etiam facile fiet, ut neque futuris absolute à Deo reuelatis fides adhibeatur, imo neq. debeat. Cum enim de his haud clariora sint, quam de conditionatis oracula diuina, æqua facilitate dici poterit solum probabiliter futura absoluta, vel eorum probabilitatem à Deo prædicti, quo statuto, liberum erit ea credere, vel secus. Denique Anonymi solutio, apud Anatum nostrum d. 2. solum periculum eorum euentum, & rogatum à Dauide, & à Deo prædictum esse, eadem fere cum solutione de probabilitatis prædictione est. Rursusque impugnatur: quia huius sententia traditio Davidis à Ceilitis, adhuc ex hypothesi descensus Saulis non futura cognita à Deo erat, & certo cognita non futura: ergo illusorie respondit Deus, periculum esse, seu probabilitatem traditionis sub ea hypothesi. Paret: quia periculum solum est incerti euentus, non autem euentus, qui certo non erit: ac proinde nonnulli illusorie, & falso respondere fidelis pagano periculum esse, ne mundus non finiat.

7. Octauum testimonium esto ex Sapientia 4. ubi de iusto in iuuentute maturo, atque hominum iudicio immaturo correpto dicitur: *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius: aut ne fido deciperet animam illius: ubi cum morte ipsa præmatura mutatio, & deceptio absoluta non fuerit, imo ne absoluta esset correptus immaturo iustus fuerit: eius scientiam, qua Deus ad immaturo illum corripiendum, ne absolute mutaretur, ac deciperetur, si diutius viveret mutationis, & deceptio- nis contingens solummodo conditionata, non absolute fuisse, certissimum est.* Verum Magister Curiel citata controuers. 7. in hoc Sap. caput rem præsentem in vitamque disputans partem euasiones omnes tentauit, quibus tantum postea Dominici illi pro negatiua sententia vii fuere. Ille igitur ad hunc locum (& ex eo Ledesma, & reliqui) putant ex hoc loco in primis confirmari Dei solum coniecturalem, & probabilem, summumque, moraliter certam conditionatorum contingentium scientiam, vel certam probabilitatis eorum in causarum dispositione, quam nuper impugnabamus. Id quod suaderi putat ex August. de prædest. sanctor. c. 14. ubi datum testimonium his commentatur: *Dictum est secundum pericula vitæ huius, non secundum præscientiam Dei, quæ hoc præscit: quod futurum erat, non quod futurum non erat: id est, quod ei mortem immaturam fierat largiturus, ut tentationum suberabatur in- cepto; non quod peccaturus esset, qui inuictus in tentatione non esset.* Quibus & scientia Dei conditionata ruinæ iusti immaturo correpti negari videtur initio, solumque periculorum huius vitæ, & incerti tentationum concecidi notitia, in quibus probabiliter conditionatus ille lapsus, si non corriperetur, videtur contineri. Confirmari ex ipso contextu facile potest: eius enim sententia ratio immediate subnequitur: *Fascinatio enim nungacitatis obscurat bonam, & inconstantia concupiscentia transuerit sensum sine malitia: quibus, & futura illius mutationis, & deceptions sub conditione, si diutius iustus adolescens viveret, & scientiæ conditio- nate Dei mundi falsitatem, & concupiscentiæ fragilitas causa, & medium assignantur: e quibus solum coniecturaliter illa, vel earum probabilitas à Deo cognoscatur.*

8. Sed enim Augustini sententia de scientia Dei conditionatorum contingentium secundum se certa quidem (ut diuinam decet) & infallibili, tam multis eius locis expressa est, ut, vbi inde solum oppositi huius interpretationem aduersariorum aduersionem, atque ab eius mente alienam ætimare debeamus. Dedit autem ipse ad idem Sap. testimonium adeo clare suam mentem non semel, ut reliqua superflua. Etenim c. 9. de dono perseverantium. Quomodo donum Dei sic perseverantia contra semperlagianos, modisque, quibus fragilem, & auersam voluntatem ita obfirmare possit, ut tentationi non succumbat: nec supra id, quod potest, tentetur, ut dicitur 1. Corinth. 10. ostendens ait: *Certe poterat illos Deus præsciens esse lapsuros antequam id fieret, auferre de hac*

Et alia:

vita: sicut dicitur loco citato de immaturo correpto. Eidem intento, & modo contra eosdem Semipelagianos incumbens lib. de correptione, & gratia c. 8. de his, qui non perseverant, ita scribit: *Respondent, si possunt: cur illos Deus, cum fideliter, & pie viverent, non tunc de vita huius periculis rapuit, ne malitia mutaret intellectum eorum, & ne scilicet deciperet animas eorum? Vtrum hoc in potestate non habuit? An eorum mala futura nesciuit? Nempe nihil horum, nisi peruersissime, & insanissime dici potest.* Scientia autem illa peccatorum futurorum, quae Deo liberum relinquit peccatorem corripere, antequam & peccata absolute sine, & ante tempus, quo visa sunt patienda futurorum absolute peccatorum non est, quae nisi eo tempore, & peccatore existente esse absolute non possunt: ac proinde scientia conditionatorum contingentium, si diutius viverent, esse potest, quam Augustinus asserit, confirmatque relatis etiam verbis testimonij, quod versamus. Quocirca loco oppositis ex c. 14. de praedest. sanct. in eiusdem testimonij interpretatione non potuit adeo aperire, & a se, & a veritate delicere, uti aduersarij aucta intelligentia illum defecisse coniungeret. Negat igitur praescientiam peccatorum absolutorum absolutam, non conditionatorum conditionatam.

9. Constat primo: quia inde probat quod praescientia mortem, & negationem peccati absolutas impossibiles cum peccati futuritione, eiusque proinde cognitione: absoluta autem futuritio, & mortis, & negationis peccati cum huius futuritione conditionata, scientiaque divina illius, impossibilis non est. Secundo constat: quia eo loci Augustinus agebat contra Semipelagianos asserentes ex operibus conditionate solum visis paruulorum, si diutius viverent, alterum cum baptismo, alterum sine illo corripi: quare vnum saluari, damnari vero à Deo alterum ex meritis, ac demeritis: quibus refutandis, tam ibi, quam alibi ea familiariter sibi, & verissima doctrina vitur: scilicet in solis operibus absolutis, seu absolute futuris: non autem in futuris conditionate meritum esse posse: quare ex praescientia solum conditionata circa futura opera paruulorum non potuisse Deum moueri meritiue ad alterum saluandum, & praemiandum; alterum vero puniendum, & condemnandum, adstante praescientia eorum absoluta, quae vere non adfuit, neque posita absolute immatura morte, & negatione proinde operum adesse potuit: illud vero, quod ait: *secundum periculum vitae huius, & ut tentationum subtraheretur incerto*: non ad Dei scientiam referendum est, vt eo medio ducatur, vt mutationem, deceptionemque probabiliter coniectetur, siue in eorum probabilis cognitione sistat; sed ad eas ipsas mutationem, & deceptionem, quas pericula, & tentationes, licet non necessario, & certo, causarent tamen, si iuuenis diutius viveret, ac successu aetatis tentaretur: quarum etiam causam solum assignauit sapiens verbis ex contextu oppositis. Ea vero futuritione conditionata posita, cognitaque à Deo, motus ipse misericorditer est ad praematuram mortem, tanquam medium ad salutis finem, non tanquam ob merita adolescentis, seu paruuli iusti ex baptismo, vt Semipelagianij dicebant: quia meritum, & demeritum in operibus absolute futuris tantummodo inuenitur, quod in paruulo hoc non fuit: imo vero in eo fuit demeritum conditionatum, quod, si satis esset, vt puniretur, sine baptismo debebat decedere in penam, non cum baptismo, & gratia, vt hoc testimonio dicitur: ex quo ita Semipelagianos vexabat ibi, & saepe alias Augustinus, vt desperata solutione auctoritatem Canonica negauerint scientiae libro.

**

CERTAMEN IV.

Postremum, & celeberrimum testimonium expenditur, & firmatur.

1. **N**onam, & postremum testimonium, illudque celeberrimum est de conditionata Tyrionum, & Sidoniorum penitentia praedicta à Christo Domino, Math. 11. num. 21. & Lucæ 10. illis verbis: *Va tibi Corozain, va tibi Bethsaida: quia si in Tyro, & Sidone facta essent virtutes, quae factae sunt in vobis, solim in ieiunio, & cinere penitentiam egissent.* Cum autem, nec virtutes apud eos factae absolute fuerint, neque ipsos de peccatis suis absolute penituerit: certum omnino est Christum Dominum, de futura eorum penitentia, non quidem absolute, sed conditionata praescium, & euulgatorem ibi fuisse: nec solum, quia hominem; sed quia Deum; quem vique nihil, quod homines cognoscunt, latere vique potest; sed huc etiam recurrunt solutiones illae de scientia coniecturali penitentiae illius conditionatae ex causarum naturali dispositione meliori ad conuersionem, & penitentiam in Tyris, & Sidonis, quam in Bethsaidis & Corozainis, & affinis alia de scientia non penitentiae, sed probabilitatis eius, quae in ipsa naturali dispositione erat. Quibus solutionibus saepe videtur sequens contextus, qui sic pergit: *Verumtamen dico vobis Tyro, & Sidoni remissus erit in die iudicij, quia vobis: & tu Capernaum &c. quia si in Sodomis facta fuissent virtutes, quae factae sunt in te, forte mansissent usque hunc diem: verumtamen dico vobis, quia terra Sodomorum remissus erit in die iudicij, quam tibi.* In his autem particula forte coniecturantis solum, ac non certo scientis est: iudicium vero remissus, ac seuerius de absoluta dispositione, & statu iudicandorum est: ac proinde cum tantum Christo Domino, cum, quia homine, tum quia Deo cognitur, & in illo probabilitas eorum conditionatorum videtur suaderi.

2. Verum praeter impugnationes harum euasionum ad praecedentia alia scripturae testimonia supra à nobis datas, quatenus praesentis testimonio aptantur, facit specialiter: primo quod videtur solutiones illae, vel nauis, vel dono acceptae ex Caluino, cuius haec ad verbum solutio, & interpretatio testimonij huius extat apud Stapletonium ad eundem locum Matthaei: *Christus hic non disputat, quid de eis praeviderit Deus futurum; sed quid facturi illi fuissent, quatenus ex re ipsa percipi poterat ad, communem humanae mentis capium sermonem accommodat: inferius iterum, humano more loquitur Christus, non autem profert, quid praeviderit futurum, si Sodomitis prophetam aliquem misisset.* Quam solutionem autem Caluinista arripunt, vt videre est in Tullio Caluinista apud nostrum Annatum in defens. Scientiae med. d. 1. Ego autem nollem cum Caluino (& Caluinistis reliquis, interpretibus Catholicis aduerso interpretationem maxime hanc, quam sine corruptela verbi Dei admitti non posse, Stapletonius ait) habere communem. Contra secundo: quia est interpretatio non solum aduersa, sed & reprobata, damnataque ab Augustino ita ad eum locum scribente c. 9. de dono perseu. sub fin. *Namquid possumus dicere, etiam Tyrios, & Sidonios talibus apud se virtutibus factis credere noluisse, aut credituros non fuisse, si fierent: cum eis ipse Dominus attestetur, quod aduersi essent magnae humilitatis penitentiam, si in eis facta essent diuinarum illa signa virtutum.* Consonat huic solutio interpretationi ostendens paruulum decedentem sine baptismo ob originale damnari, non ob peccata, quae ageret, si diutius viveret; concluditque: *Quoniam nullus mortuus iudicatur ex bonis, seu malis, quae fecerat, si non moreretur: acturus: alioquin Tyri, & Sidoni non secundum ea, quae agerent, penas luerent: sed potius secundum ea, quae gesturi fuerant, si in eis illa virtutes eman-*

gelica